

spoluvlastník právě zmíněného domku požívá dle §§ 354, 361 a 523 obč. zák. ochrany proti každému, kdož mu brání v neomezeném užívání a výkonu práva spoluvlastnického. Osobou, jež tak činí, jest dokázaně žalovaný. Nezáleží na tom, zdali mimo žalovaného i jiná osoba ruší žalobce v jeho právu spoluvlastnickém a zejména, zda tak činí i Marie M-ová, která není spolu žalována, neboť jest věcí žalobce samého, proti komu chce výkon svého práva spoluvlastnického chrániti, a žalovaný nemůže ničeho ve svůj prospěch vyvozovati z okolnosti, že žalobce nevystoupil žalobou proti Marii M-ové. Docela nepřipadně tvrdí žalovaný, že, může-li si výměnkář vzíti k sobě do bytu cizí osobu, může tak učiniti tím spíše i spoluvlastník. Nezáleží přece v tomto případě na tom, jaká práva má výměnkář vůči vlastníku domu, nýbrž jde nyní o to, jakých práv se dostalo osobě, která byla do bytu přijata a tato práva se v obou případech různí, poněvadž výměnkář v domě bydlící není vlastníkem domu tohoto; spoluvlastník má docela jiná práva, nežli výměnkář, jenom ze služebnosti oprávněný.

Čís. 1873.

Ku povolení zápisu cizozemské společnosti s r. o. do tuzemského rejstříku jest nezbytným průkaz o vzájemnosti.

(Rozh. ze dne 27. září 1922, R I 1024/22.)

Opověď cizozemské společnosti s r. o. k tuzemskému rejstříku byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Dle § 108 odstavec I. čís. 4 zákona o společnostech s ručením omezeným ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., jest zápis c i z o z e m s k é společnosti do obchodního rejstříku v tuzemsku odepřítí, neprokáže-li společnost, že ve státu, k němuž náleží, jsou tuzemské společnosti téhož druhu na základě vzájemnosti stejně připuštěny ku zřizování závodů, jako tamní domácí společnosti. Předpis tento má ráz nutkavý a jest proto průkaz vzájemnosti, který společnost, závod opovídající, sama podati musí, nezbytnou podmínkou pro povolení zápisu. Stěžovatelka sama však přiznává, že tohoto průkazu nemá a že by jej teprve ve lhůtě dvouměsíční soudu předložiti mohla. Odpovídá tudíž zamítnutí opovědi společnosti do obchodního rejstříku již z tohoto důvodu úplně zákonu a netřeba se ani zabývati dalšími podmínkami pro povolení zápisu zákonem požadovanými.

Čís. 1874.

I když soud považuje žalobu věcně za neodůvodněnou, jest povinen, by nejprve vyřešil otázku legitimace ke sporu.

Nikoliv již pouhým úředním vyrozuměním toho, kdo žádal o přiděl uhlí, že přiděl byl povolen, ovšem ale tím, že žadatel na vyrozumění

ihned neoznámil ministerstvu veřejných prací (uhelnému inspektorátu) a dodateli, že uhlí nepřijímá, stala se kupní smlouva hotovou.

Byl-li však k vyrozumění připojen dodatek, že »s dodávkou nebude dříve započato, až bude potvrzeno příslušnému uhelnému inspektorátu, že jakost i třídění přiděleného uhlí vyhovuje potřebě podniku objednatele a že uvedená stanice dodací jest správná, a že potvrzení to jest odesláno ihned«, jest hotovost smlouvy závislou na tom, že žadatel s přidělením projeví souhlas tím, že odešle ono potvrzení.

(Rozh. ze dne 27. září 1922, R I 1128/22.)

K žádosti žalované firmy přikázalo jí ministerstvo veřejných prací 100 tun uhlí z dolu firmy D., z něhož dle tvrzení žaloby měla žalobkyně výhradný prodej, s tím, by se strany dohodly o kupní ceně. Žalobkyně uhlí odeslala a, ježto je žalovaná nepřijala, dala je drahou prodati. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl v podstatě proto, že strany neurčily kupní cenu, takže ke smlouvě nedošlo (§ 1053 obč. zák.). Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, o ní znovu rozhodl. Důvody: Soud odvolací nesdílí právního posouzení věci, z něhož vycházejí soud procesní zamítl žalobní žádání na základě posud sneseného materiálu průvodního. Úsudek soudu první stolice, že mezi stranami nedošlo ke kupní smlouvě o dodání uhlí do stanice V., jest předčasným, pokud nebylo zjištěno, že příkazovací příděl ministerstva veřejných prací ze dne 24. června 1920 skutečně opatřen byl červeným proužkem, jehož obsah jest shora citován, což strana žalující popřela, o čemž však nabídnutý důkaz připuštěn a proveden nebyl. Zjištění toho tím spíše jest třeba, poněvadž znalec vychází z předpokladu, že proužek ten připojen byl a z toho činí určité důsledky. Pouze z té okolnosti, že strany nedohodly se před vypravením, pokud se týče před dodáním přikázaného uhlí do stanice V. o ceně uhlí, nelze ještě usuzovati, že k hotové smlouvě nedošlo, neboť v oné době byl obchod uhlím ve smyslu zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 260 sb. z. a n. pod závěrou a žalovaná firma dle podmínek ministerstva veřejných prací musila teprve dohodnouti se s majitelem dolu Hugo o ceně za přikázané jí množství uhlí. Dodávka přikázaného množství uhlí není zmarem takovéto dohody zrušena, neboť ani zahájením nesporného řízení o určení ceny v takovém případě nařízeného dodávka se neodsunuje, z čehož jasně plyne, že o ceně také teprve po vykonané dodávce (po případě před soudcem nesporným) jednáno býti může. Správně poukázala žalobkyně k tomu, že souhlas s prodejem projevila strana žalovaná již žádostí za příděl a že souhlas žalobkyně s přídělem jest vynucen, pročť nemohla strana žalovaná bez svolení druhé strany odvolati svůj souhlas stornováním povolené a přikázané dodávky teprve po jejím vyřízení, pokud se týče po vyrozumění stran o něm. Proto stornovací pokusy strany žalované, z nichž dva telegramy řízeny nebyly na ministerstvo, nýbrž na žalobkyni, kdežto další dopisy na ministerstvo byly odeslány žalovanou firmou teprve po dojití vagonů, pokud se týče dne 23. července 1920 — nemohly již ničeho změnit na hotovosti smlouvy, kterou žalobkyně dle dopisu ze dne 14. července 1920 žalované zaslánoho plnění jest ochotna a přes úsilí žalované strany stornovati nechce. Korespondence žalované s velkoobchodem

uhlím Josefa S-a, pokud této dodávky se týče, zůstává úplně stranou, ježto ministerstvo, uhelný inspektorát a druhá strana do žádného jednání s ním nevešly a přímo se žalovanou si dopisovaly. Rovněž pro tento spor nerozhodno jest, že zaplacení ceny za uhlí, původně nikoli žalobkyně, nýbrž sám majitel dolu požadoval a to nikoli na žalované firmě, nýbrž na ministerstvu veřejných prací.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu ani té ani oné strany.

Důvody:

Rekurs i té i oné strany jest neodůvodněn potud, pokud vytýkají, že odvolací soud neměl příčiny, by zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil věc k doplnění do první stolice. Při tom se připomíná, že návrh v rekursu žalované firmy, aby napadené usnesení bylo zrušeno a rozsudek soudu první stolice v plném znění byl potvrzen, jest také formálně nesprávným, poněvadž nejvyšší soud, i kdyby uznal rekurs za opodstatněný, dle zásad platného civilního řádu soudního nikdy by nemohl rozhodnouti ve věci samé, nýbrž mohl by odvolacímu soudu pouze uložit, by, nehledě k důvodům, z kterých zrušil rozsudek prvního soudu, rozhodl o odvolání žalující firmy. První otázkou, již nutno řešiti v tomto sporu, jest otázka aktivní legitimace žalobkyně, která byla žalovanou popřena. První soud neobíral se touto otázkou, pokládaje ji patrně za vedlejší, když zamítl žalobu z důvodů věcných a takto uznal žalobní nárok za neoprávněný i tehdy, kdyby se žalobkyni dostávala legitimace k žalobě. Nelze schvalovati tohoto postupu, neboť, kdyby bylo zjištěno, že mezi žalobkyní a žalovanou nebylo vůbec právního poměru, z kterého by žalobkyně mohla odvozovati nároky proti žalované, byl by žalobě již z toho důvodu odňat všeliký podklad a nebylo by ani třeba, zabývatí se ostatními otázkami, vyskytnuvšími se ve sporu. Zajisté však odvolací soud, jenž, neshledaje právního názoru; z kterého vycházel soud procesní, se svého právního hlediska neshledal dosavadní průvodní materiál za dostačující k rozsouzení věci, a proto nařídil doplnění sporného řízení, neměl onu námitku nechatí nepovšimnutou. Právem vytýká to žalovaná v rekursu i bude proto na prvém soudci, až počne znovu jednati, aby především zaujal stanovisko k této námitce a zjednal si dostatečný podklad skutkový, jehož třeba k jejímu vyřízení. V té příčině dlužno míti na zřeteli, že jest sice nesporno, že mezi žalobkyní a žalovanou nebylo jednáno o dodávku uhlí, že však žalobkyně tvrdila, že má výhradný prodej uhlí z dolu Hugo, patřícího firmě D.; že důl nemá styků s odběrateli uhlí, poněvadž uhlí fakturuje a platy přijímá žalující firma; že totiž majitel dolu může fakturování a súčtování přenést na velkoobchodníka, s nímž se dojedná o výhradném prodeji svého uhlí, a spotřebitel nemá nároku, aby dodávka se stala prostřednictvím některého obchodníka uhlím, s kterým důl není ve spojení; že jest v obchodu uhlím zvykem, že důl sám se nezabývá rozprodejem uhlí, nýbrž svěřuje tuto funkci některému velkoobchodníkovi, ostatně prý firma D. postoupila žalobkyni veškeré požadavky proti žalované v příčině náhrady škody a zaplacení uhlí. Žalobkyně předložila také skutečně příslušné prohlášení firmy D. ze dne 10. listopadu 1921. Než přednes žalobkyně byl žalovanou popřen a zejména byla též popřena pravost předložené postupní listiny jakož i skutečnost, že postup se stal,

s tím doložením, že i kdyby se byl stal, nevzešla žalobkyni žádná škoda, ježto prý nevyplatila postupní valutu. Poměr žalobkyně k dolu Hugo, pokud se týče k firmě D., nebyl vůbec nikterak vysvětlen. Dokud se tak nestane, není také možno, obíratí se námitkou, kterou žalovaná odvozuje ze zákonných ustanovení o řetězovém obchodu. I potud má žalovaná pravdu, že z dosavadního průběhu řízení jasně nevysvítá, zda žalobkyně vystupuje svým vlastním jménem či jako postupitelka firmy D. Proto bude třeba, by žalobkyně přesně vyznačila stanovisko, jež zaujímá v té příčině a dle toho pak bylo jednáno a rozhodnuto o tom, je-li žalobkyně s tohoto stanoviska vůbec oprávněna k nějakým nárokům proti žalované. Bude-li zjištěno, že mezi žalobkyní a žalovanou trval právní poměr, poskytující žalobkyni právo, by nastupovala žalobou proti žalované, ať již jako přímá smluvní strana nebo jako postupitelka firmy D., bude teprve potřebí zabývatí se další otázkou, jaké povahy poměr ten jest. Tu pak nebylo by lze pochybovatí, že šlo o kup, pro něž platí předpisy čl. 337 a násl. obch. zák. a podpůrně ustanovení §§ 1053 a násl. obč. zák., ovšem s pozměněními, plynoucími z tehdejších zvláštních poměrů hospodářských, zejména z toho, že uhlí bylo pod závěrou a hospodaření uhlím bylo upraveno zákonem ze dne 9. dubna 1920, čís. 260 sb. z. a n. V tom směru nutno uvážiti jednak, že byla neobyčejná nouze o uhlí a tudíž všeobecná poptávka po něm, tak že spotřebitelé nemohli si vybíratí, nýbrž spokojovali se tím, co právě dostávali, a podrobovali se podmínkám, k nimž by jinak nebyli přistupovali; jednak že dle posudku znalce, slyšeného v tomto sporu, praxe při obchodě uhlím byla tenkrát ta, že kdo potřeboval uhlí, musil zažádatí o přiděl u ministerstva veřejných prací, jež odevzdalo žádost příslušnému uhelnému inspektorátu, a ten dle možnosti přidělil dodávku jednotlivým dolům k vyřízení, a, bylo-li to možno, dal vyřídití dodávku tím dolem, z něhož spotřebitel žádal uhlí, že se však též stávalo, že žadatel uvedl v žádosti pouze jméno dodavatele, nikoli též dolu, a tu uhelný inspektorát dal uhlí z toho dolu, z kterého se mu nejlépe hodilo. Žalovaná — jak nesporno, požádala v květnu 1920 ministerstvo veřejných prací o přiděl uhlí. Obsah příslušné žádosti jest ovšem sporným, neboť pravost předložené listiny, pokud se týče shoda přepisu s prvopisem byla žalobkyní popřena. Ale tolik jest jisto, že se žalované dostalo vyřízení výnosem ministerstva veřejných prací ze dne 24. června 1920, jímž byla žalovaná vyrozuměna, že jí na základě platných předpisů bylo přikázáno 100 tun uhlí krupice z dolů, ležících v úředním obvodu inspektorátu pro zásobování uhlím v Ústí n. L., z haldy u dolu Hugo v Ř. pod tou podmínkou, že bude dostatek vagonů, do stanice dráhy V. a zároveň bylo uloženo, že pokud toto množství uhlí není kryto uzávěrkou, dlužno dohodnouti se ohledně ceny za přikázané množství uhlí s majitelkou dolu, jemuž dodávka byla uložena, a že v případě, že by nedošlo k dohodě, určí cenu k návrhu zájemníků soud v nesporném řízení, že však zahájením soudního řízení zůstává povinnost k dodávce přikázaného množství uhlí nedotčena (srv. § 7 a § 8 (1) cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.) Žádost žalované za přiděl uhlí dlužno považovati za objednávku a vyrozumění o přidělu za přijetí objednávky, při čemž, jak správně vytkl soud odvolací, souhlas dodatele sprostředkovaný ministerstvem veřejných prací, nebyl dobrovolným, nýbrž vynucen příslušným státním úřadem, i šlo proto o tak zvaný nucený prodej. Hledíc

k mimořádným poměrům, k nimž shora poukázáno, nemohla se žalovaná ovšem dovolávati přímých předpisů čl. 319 obch. zák., zvláště když vyřizování objednávek se nedělo dle zásad obchodnických, nýbrž více méně způsobem byrokratickým, ale s druhé strany nelze zajisté tvrditi, že žalovaná musila bezpodmínečně a za všech okolností přijati uhlí jí přikázané. Vždyť uplynula z důvodu právě vytčeného mezi jejím návrhem a dojitím vyřízení doba delší, než v obchodním styku obvyklá, a v té době mohly na straně žalované jakožto objednatelky nastati tak pronikavé a nepředvídané změny poměrů, že požadované uhlí pozbylo pro ni vší ceny a všeho významu. Dlužno tedy s hlediska obchodnického uznati — a v tom směru se dovolací soud odchyluje od názoru soudu odvolacího, že žalovaná, byvši vyrozuměna o přidělu uhlí, byla oprávněna, vzdáti se přidělu a takto zameziti hotovost smlouvy, a není tudíž správným názor žalobkyně, že pouhým vyrozuměním žalované o přidělu došlo již k hotové smlouvě kupní. Než k zamezení hotovosti smlouvy bylo nezbytně třeba, by žalovaná bez odkladu prohlásila vůči přidělovajícímu úřadu a určenému jí dodateli, že nereflektuje na přidělené uhlí, a takto jim umožnila, aby s uhlím jinak disponovali a uvarovali se tím možné škody. Šlo tu o jeden z těch případů, kde ve smyslu čl. 278, 279 obch. zák. jest povinností řádného a poctivého obchodníka, by nemlčel, nýbrž jednal, a kde mlčení nelze vykládati jinak než jako souhlas. Pakli tedy žalovaná, obdrževši onen výnos ministerstva veřejných prací (kdy se tak stalo, nebylo ovšem zjištěno), bez odkladu neoznámila ministerstvu po případě uhelnému inspektorátu a dodateli, že nepřijímá uhlí, došlo, vezme-li se za základ výše uvedený obsah dotčeného výnosu, mlčky k platné smlouvě kupní. O tom, že předmět koupě byl určen, nelze důvodně pochybovati. Ale i co do kupní ceny bylo vyhověno předpisům §§ 1053 a násl. obč. zák. První soud vzal sice za základ posudku slyšeného znalce za prokázáno, že důl Hugo nebyl v době, o kterou jde, mezi doly, uvedenými v Úředním listě, ohledně kterých byla vládou stanovena a uveřejněna cena různých druhů uhlí; — než znaleckému posudku a tudíž i soudnímu zjištění, opírajícímu se o posudek, byla v odvolání žalobkyně vytýkána nesprávnost, a proto nebude závady, by v nově zahájeném řízení nebyla přezkoumána správnost onoho předpokladu za použití dokladu, přiloženého k odvolacímu spisu žalobkyně. Než i kdyby výsledky doplňovacího řízení nevedly k jinému zjištění, nevadilo by to. Měl v nedostatku cen úředně napřed určených nebo dohody stran kupní cenu určit příslušný soud. Byl tu případ, obdobný onomu, o němž pojednává § 1056 obč. zák., ovšem i tu zase vzhledem ke zvláštním poměrům s jakousi pozměnou, totiž s tou, že stranám nebylo volno, ustoupiti prostě od smlouvy před určením kupní ceny, poněvadž zmíněné opatření nebylo výronem smluvní vůle stran, nýbrž mělo základ v ustanoveních zákona, od nichž odchýliti se stranám bylo zabráněno (srv. § 7 a § 8 (1) cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., § 34 nařízení min. ze dne 1. září 1917, čís. 369 ř. zák.). Nelze tudíž za správný pokládati názor žalované, že dodávce musilo předcházeti určení kupní ceny, a že dokud kupní cena nebyla určena dohodou stran nebo soudním výrokem, nebylo tu platné smlouvy, vízící ji jakožto objednatelku. Vše to, co dosud uvedeno o hotové koupě, platí však jen za toho předpokladu, že výnos ministerstva veřejných prací, jenž žalované byl doručen, nebyl opatřen oním červeným prouž-

kem, který nyní k němu jest připojen. Neboť, byl-li přiložen, změnil se tím ihned ráz právního poměru, jak svrchu byl vylíčen. Červený proužek ten obsahuje ustanovení, že »s dodávkou nebude dříve započato, až bude potvrzeno příslušnému uhelnému inspektorátu, že jakost i třídění přiděleného uhlí vyhovuje potřebě podniku objednatele a že uvedená stanice dodací jest správná,, a že potvrzení to jest odeslati ihned«. V tom případě slušelo by usuzovati, že hotovost smlouvy byla učiněna závislou nikoli na tom, že žalovaná neodmítne výslovně přiděl, nýbrž naopak na tom, že projeví ihned t. j. bez zbytečného odkladu s přidělem souhlas tím, že odešle zmíněné potvrzení. V tom smyslu vyjádřil se v podstatě též slyšený znalec. Opačný názor žalobkyně nelze pokládati za správný. Doslov obsahu onoho červeného proužku mohl by ovšem sváděti k domněnce, že žádané potvrzení mělo míti pouze ten význam, že dodatel, dokud nedošlo, nebyl povinen odeslati uhlí a neoctl se v prodlení — jak žalobkyně tvrdí; — ale že tomu tak není, nýbrž že dle zmíněného dodatku bylo by žádaného potvrzení bývalo potřebí k hotovosti smlouvy, tak že, nebylo-li potvrzení ihned odesláno, pokládala se smlouva za neuskutečněnou (zmařenou), plyne z povahy věci, zejména z úvahy, že za tehdejších poměrů nebylo ani možno oddalovati na delší dobu dodávky uhlí a poshověti liknavému odběrateli, když na každé množství a na jakýkoli druh uhlí bylo hojně nápadníků. Vším právem tedy odvolací soud pokládal za potřebí, by zjištěno bylo, zda onen červený proužek byl připojen k výnosu ministerstva veřejných prací, který žalované byl doručen, zvláště když není sporu o tom, že žalovaná nepodala vzpomenutého potvrzení. Z toho, že červený proužek se tehdy odběratelům pravidelně zasílal, neplyne ještě, že i v tomto případě žalované byl zaslán, jak žalovaný v rekursu uplatňuje, a rovněž nelze přisvědčiti názoru žalované, že i kdyby nebyl býval zaslán, byla ty oprávněna dovolávati se ustanovení v něm obsažených, ježto právě proto, že nebyl snad tenkrát přiložen, byla by žalovaná musila souditi, že hotovost smlouvy není závislou na zvláštním potvrzení. Že žalovaná výslovně žádala, aby jí bylo dodáno krupicové uhlí z dolu Hugo, nebylo zjištěno, neboť obsah přílohy čís. 2 zůstal, jak již uvedeno, popřen, a proto nelze míti zření k vývodům žalobkyně, vycházejícím ze zmíněného předpokladu, — nehledíc ani k tomu, co výše bylo připomenuto, že v době od podání žádosti za přiděl do jejího vyřízení mohly nastati na straně žalované firmy takové změny okolností, že nebylo lze jí brániti, by se nevyzdala přidělu. Žalovaná mohla by se právem dovolávati důsledku toho, že nezaslala uhelnému inspektorátu potvrzení — totiž neuskutečnění smlouvy, i tenkrát, kdyby ve výnosu, který byl doručen žalobkyni po případě firmě D., nebyl obsažen býval podobný dodatek, jako v červeném proužku, neboť případné opomenutí nebo nedopatření dotyčného státního úřadu nemohlo by žalovanou zbaviti práv, vzniklých jí z příslušného dodatku, a musilo by žalobkyni po případě firmě D., utrpěla-li škodu odesláním uhlí, žalovanou mlčky (nepotvrzením přidělu) odmítnutého, býti ponecháno, by se domáhaly náhrady na tom, kdo zavdal k tomu příčinu. Rovněž nemohlo by býti žalované na újmu, kdyby bylo správným tvrzení žalobkyně, že jiní spotřebitelé nepotvrzovali přidělu ve smyslu červeného proužku a přes to doly prováděly dodávky, nevyčkavše prohlášení, která pravidelně nebyla činěna; — poněvadž nesejde na tom, co se dalo v jiných

případech, nýbrž jen na tom, co v tomto případě se stalo nebo nestalo. Důkazy nabízené o okolnostech svrchu vytčených, nemají tudíž pro tento spor významu, a nebylo třeba, naříditi doplnění také v tom směru. Teprve dle výsledků doplňovacího řízení bude tedy možno dospěti ke spolehlivému úsudku, zda mezi žalobkyní po případě firmou D. a žalovanou došlo k platné smlouvě kupní, a zda chováním žalované, odmítnuvší přijetí zboží a zaplacení kupní ceny, vzešly prodávateli proti ní nějaké nároky. V případě kladném bylo by ovšem nutno — a v tom směru dlužno dáti za pravdu žalované —, by žalobkyně přesně vyjádřila, čeho se vlastně domáhá na žalované, kterémužto vyjádření žalobkyně dosud se vyhnula. Dle čl. 354 obch. zák. přicházely by v úvahu jen dvě eventualy, které navzájem se vylučují a vedle sebe nemohou obstáti. Buď žádá žalobkyně splnění smlouvy (tedy zaplacení kupní ceny) a náhradu škody pro opožděné splnění (zejména úroků z prodlení), — nebo místo plnění náhradu škody pro nesplnění. Možnost posléze naznačená zdá se ovšem býti vyloučenou, protože by příslušný nárok byl závislým na tom, že se žalobkyně zachovala dle čl. 343 obch. zák. — jak čl. 354 obch. zák. výslovně stanoví, a žalobkyně nebyla s to prokázati, že šetřila tohoto předpisu. V tom případě byla by oprávněna výtka, činěná v rekursu žalované předpokladu odvolacího soudu, že prodej dle čl. 343 obch. zák. byl pouze právem, nikoli povinností žalobkyně. Z těchto úvah plyne, že nelze se obejít bez doplnění řízení v první stolici, že tudíž rozhodnutí odvolacího soudu jest správným, byť i nebylo lze vezkrze souhlasiti s vývody odvolacího soudu, a byť i doplnění bylo třeba ještě v jiných směrech, než v těch, ve kterých bylo nařízeno soudem odvolacím.

Čís. 1875.

Lze povolití knihovní vklad užívacího práva ve smyslu § 98 horn. zákona.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R I 717/22.)

Na základě rozhodnutí správních úřadů a nejvyššího správního dvoru soudního, jímž důlní společnosti přiznáno užívání pozemků ve smyslu § 98 horn. zák. domáhala se důlní společnost, by jí byl povolen vklad služebnosti užívání ve smyslu § 98 horn. zák. na pozemcích, v rozhodnutí správních úřadů označených. **K n i h o v n í s o u d** žádosti vyhověl, **r e k u r s n í s o u d** ji zamítl maje za to, že rozhodnutím správních úřadů byly vlastně pozemky, o něž jde, pro žadatelku vyvlastněny, čímž nedostalo se jí pouhé služebnosti, nýbrž poskytnuto jí oprávnění, vyvlastnění na vyvlastněném pozemku poznamenati, ba dokonce žádati za převod vlastnictví k pozemku. Kromě toho měl rekursní soud za to, že rozsah užívacího práva jest neurčitý, což nelze odčiniti ani poukazem na § 98 horn. zák. (§ 12 knih. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnost. Nejvyšší soud nesdílí právního názoru rekursního soudu, že povinnost majitele nemovitostí ve